

Pogrešam te

Aleks,

se še spomniš dneva, ko sva se spoznala? Bilo je v srednji šoli, natančneje 23. decembra. Če bi bil tukaj, bi me zdaj čudno pogledal, saj veš, da moj spomin ni najboljši. Da sva se takrat spoznala, vem, ker vsako leto, prav na ta dan, preživim na mostu in gledam, kako reka teče tja nekam v daljavo. Da, še vedno to počnem.

Še zdaj bi bil jezen, ker kadim. Vem, da sem ti obljubila, da bom prenehala. Težava je le v tem, da te ni več ob meni.

Se še spomniš dneva, ko sva se zadnjikrat videla? Bilo je 10. decembra, tik pred prvim snegom. Veš, kako to vem? Zato, ker si tistega dne izginil. Bilo je v tretjem letniku na fakulteti in zimo sem preživela brez tebe. 10. decembra 2002 si me zadnjič tolažil, ko sem se krivila za smrt svojih staršev. Takrat je bilo zadnjič, ko sem videla zaceljene rane. Zdaj zopet nosim dolge rokave in zapestnice, da prikrijem rdeče rane, ki krasijo moji zapestji. Če bi bil tu, bi bil jezen in razočaran, a dejstvo je, da te ni. Ostala sem sama.

10. december sem poimenovala dan hudiča. Na ta dan ste me zapustili vsi. Starša sem izgubila v prometni nesreči, ti pa si izgubil boj.

Pogrešam te. Še vedno ne morem verjeti, da te ne bom nikoli več videla. Od tistega dne, ko ti je srce nehalo biti, sem kot otopela. Samo žalosti in solz nisem pozabila.

Tisti dan, ko sem te zadnjič videla, sem se zlomila. Zjutraj sva še skupaj sedela v parku, nato pa si izginil in nisem te več videla. Ko mi je Nik povedal novico ...

Se še spomniš Nika? Bil ti je najboljši prijatelj, skoraj kot brat. Spomnim se vseh tistih dni, ki smo jih preživeli skupaj. Odkar te ni, ga nisem več videla. Poslušal je tvoj nasvet. Preselil se je na Nizozemsko, kamor si je vedno želel. Ali veš, da je poročen? Vem, da zveni smešno. Nik, ženskar, lomilec src, je poročen. Še celo dva otroka ima.

Aleks, odkar te ni več, sem le še senca same sebe. Že pet let skoraj nič ne spim, jem samo pod prisilo in se zapiram sama vase. Ne pišem več pesmi. Odkar te ni, se mi zdi nesmiselno zlivati besede na papir, saj te ni, da bi jih prebral. Tudi z risanjem sem prenehala. Moja zadnja slika je tvoj portret. Se še spomniš, kako neučakan si bil? Zdaj pa te ni več, da bi videl moje slike. Kitare že dolgo nimam več. Dala sem jo Niku, preden je odšel, saj sama nisem prenesla pogleda nanjo. Saj te ni več, da bi ti igrala nanjo.

Nehala sem lagati. Neverjetno, kaj? A nehala sem le zato, ker nimam komu lagati. Ni te več, da bi mi rekel »ne laži« vsakič, ko bi rekla, da sem v redu, da sem jedla ali da nisem kadila.

Solz ne pretakam več. Mogoče zato, ker sem čisto brez občutkov ali pa zato, ker mi jih je že davno zmanjkalo. Pogrešam te. Pogrešam vse tiste noči, ki sem jih preživela s tabo in tvojo družino. Njih še občasno videvam. Sara je zdaj stara šestnajst let. Prav ponosen bi bil nanjo. Mojca in Boris sta mi kot starša, ki sem ju davno izgubila. Tudi oni te pogrešajo. Včasih ne prenesem njihove bližine, preveč boleče je. Pogosto vidim Mojco, kako gleda stare fotografije. Boris jo takrat tolaži, Sara pa poskuša biti pogumna. Ob pogledu nanje me vedno tišči pri srcu.

Odkar te ni, moram vsak teden k psihoterapevtu. Nič ne pomaga. Saj veš, kako trmasta sem. Na začetku je rabil dva meseca, da sem sploh spregovorila, nato pa eno leto, da se nisem razjokala, ko sem slišala tvoje ime.

Minilo je že toliko časa, odkar sem se nazadnje sprehodila po parku, v katerem si me prvič poljubil. Vsakič, ko pomislim na najino skrivno mesto, me zaboli. Zato sem zdaj v Londonu, daleč stran od spominov. Takoj po študiju sem se preselila, ker je bilo enostavno preveč boleče gledati bolečino, ki me je obdajala. Tu pomagam najstnikom, ki so izgubili svoje bližnje, a se počutim krivo. Čeprav jim dajem nasvete, ki jim bodo pomagali, se jih sama ne držim. Še vedno se oklepam upanja, da se bom zjutraj zbudila ob tebi in ugotovila, da je bila to samo ena velika nočna mora. Na žalost pa se po petih letih še vedno nisem zbudila. Še vedno sem ujeta v teh grozljivih sanjah, iz katerih ne vidim izhoda.

Danes je dan hudiča. Mineva natanko šesto leto, odkar te ni več. Včeraj sem pripotovala nazaj in obiskala tvojo družino.

Pogrešam te. Danes sem cel dan preživela ob tebi. Prinesla sem ti božično zvezdo. Spomnim se, da si mi podaril eno vsako leto. Zdaj ti jo podarjam jaz, in to že šestič. Če bi bil tu, bi se zgražal. Vedno si dejal, naj zate ne zapravljam denarja. Tudi daril nisi nikoli želel. Nikoli te nisem razumela, a se v to nisem nikoli poglobljala.

Obžalujem samo eno stvar. Obžalujem, da tisti dan, ko sva se zadnjič videla, nisem zbrala dovolj poguma. Hotela bi, da veš samo eno stvar, a ti je nisem uspela povedati pred ... tistim dnem. Aleks, ljubim te. Zdaj bi po vsej verjetnosti zavil z očmi in rekel, da že veš. Vseeno bi rada, da veš: ljubim te in nikoli te ne bom pozabila.

Za vedno tvoja.

Živa <3

Green Jelly